

GIÁO LÝ CÔNG GIÁO LA MÃ VÀ KINH THÁNH

(Châm Ngôn 14.12)

Những đặc điểm chung của Công Giáo La Mã:

Danh từ “Công Giáo” xuất xứ từ tiếng Hy Lạp “Catholicos” nghĩa là “phổ thông”. Giáo Hội đặt trung ương tại Vatican (Rôma – La Mã) và dưới quyền cai trị của giáo hoàng và hội đồng hồng y.

1. Về duy vật của Giáo Hội Công Giáo:

Chúa Giêsu phán với Philát rằng “*Nước của Ta chẳng thuộc về thế gian này*” (**Giăng 18.36**). Nhưng Công Giáo trong tình trạng từ lâu và hiện tại lại giống hệt một nước trần gian với một quốc gia (trong Liên Hiệp Quốc), có vua, quan, quân lính, đại sứ, dân ... Giáo Hội càng ngày càng tìm kiếm thân hữu và sự giúp đỡ của các nhà quyền thế trên thế gian, và Giáo Hội có một kho của gần như vô giá. Công Giáo quá thiên về vật chất và bỏ mất những vấn đề nội tâm, thuộc linh và hướng thượng.

2. Sự mê tín: (2 Têsalônica 2.1-12)

➤ Thí dụ: Đức Mẹ hiện ra tại Lộ Đức (Lourdes, miền Tây nước Pháp), Fatima (Bồ Đào Nha), tượng Đức Mẹ khóc, v.v...

➤ Notre Dame ở Lorette (Italy): Truyền thuyết cho rằng trong ngôi thánh đường ấy có cái nhà thật của Đức Mẹ ở ngày xưa, được các thiên sứ di chuyển từ Palestine đến vào thế kỷ thứ 11, trước hết là ở Dalmatie và cuối cùng là ở bờ biển Adriatique, gần đô thị Ancône. Đây là một truyền thuyết hoàn toàn hoang đường và không có giá trị lịch sử một chút nào. Vì, ở xứ Palestine vào thời Chúa Giêsu, người ta không dùng gạch nung trong lò như đã thấy ở trong cái nhà giả mạo của Đức Mẹ. Lối kiến trúc của nó khác hẳn với lối kiến trúc người ta theo bấy giờ ở Do Thái, và các vật liệu dùng để trét gạch được lấy ở xứ Mont Conéro gần đó.

Một vị linh mục tên Fausto Salvoni (về sau đã trở lại với niềm tin theo lẽ thật Kinh Thánh) phủ nhận truyện này, thì lập tức vị giáo hoàng đương thời là Pie XI gửi thư quở trách: “*Lúc này khi chúng ta cố sức kéo nhiều khách hành hương về Lorette để dựng nên một bàn thờ tổ quốc, thì tai hại thay là ông Salvoni đã chối cãi sự thực của phép lạ này.*”

3. Đi xa lẽ thật Kinh Thánh: (Mác 7.6-9, 13) Điển hình như:

<u>Kinh Thánh</u>		<u>Công Giáo</u>
- Chúa Giêsu là Chúa Cứu Thế duy nhất	//	- Giáo Hội có quyền cứu
- Chúa Giêsu là Đầu Hội Thánh	//	- Giáo Hoàng là Đầu Hội Thánh
- Chúa Giêsu là Đấng Trung Bảo Duy Nhất	//	- Đức Mẹ, các thánh, linh mục... là các đấng trung bảo

4. Các niên hiệu về những giáo lý Công Giáo: (Niên đại Sau Chúa – Sau Công Nguyên)

- Nước thánh: 120.
- Thờ các thánh: 200.
- Làm phép báp têm (bí tích rửa tội) cho con trẻ: 250.
- Phép (bí tích) thêm sức: 400.
- Giáo hoàng đầu tiên: 606.
- Thờ hình tượng thánh tích: 787.
- Tăng lữ độc thân: 1.074.
- Bùa xá miễn (phép xá tội): 1.190.
- Biến thể thuyết: 1.215.
- Xung tội với linh mục: 1.215.
- Ngục luyện tội: 1.439.

- Những sách Phúc Âm giá: 1.545-1563.
- Thuyết Đức Mẹ vô nhiễm nguyên tội: 1.854.
- Giáo hoàng vô ngộ: 1.854, chính thức là vào 1.870, bởi công đồng Vaticanô I.
- Đức Mẹ lên trời (mông triệu): 1.950.
- Công đồng Vaticanô II: 1962 – 1965: Giáo hoàng Phaolô VI và Giôn 23.

CHỦ ĐỀ 1: Giáo Hội Công Giáo Là Tông Truyền

Phân tích vấn đề:

Công Giáo cho rằng Giáo Hội Tin Lành là giáo hội thiếu chất tông truyền từ thánh Phêrô (Pietro), là một nhóm ly khai, thê phản, không hiệp nhất, không đặt nền trên thánh Phêrô – là người được chính Chúa Giêsu lập lên làm Đầu Hội Thánh và là Nền Tảng để xây Hội Thánh.

Để chứng minh cho giáo lý trên, Công Giáo đã đưa ra những lý chứng như sau:

- Sự đổi tên cho Phêrô khi ông vừa tin nhận Chúa (**Giăng 1.40-42**).
- Chúa hứa sẽ xây Hội Thánh trên Phêrô và giao cho ông “*chìa khóa Nước Thiên Đàng*” (**Mathio 16.18-19**).
- Những trường hợp đặc biệt dành cho Phêrô: đến thăm nhà Phêrô để chữa bệnh cho bà gia của ông, đi bộ trên biển, Ngài hiện ra với ông trên núi hóa hình ...
- Chúa hứa cầu nguyện đặc biệt cho Phêrô và ban đặc ân cho ông để làm vững chí Hội Thánh (**Luca 22.31-32**).
- Khi Chúa Giêsu sống lại, Phêrô và Giôn (Giăng) cùng chạy đến phần mộ của Chúa, thì Giôn đang chạy trước nhưng đã phải nhường cho Phêrô vào trước (**Giăng 20.1-8**) => tức là nhìn nhận quyền tối cao của Phêrô, và Giôn cũng là đại diện cho các tông đồ khác khi làm việc này.
- Chúa hiện ra cùng Phêrô và giao bầy chiên (tức Hội Thánh) cho ông.
- Truyền thuyết của Công Giáo cho rằng Phêrô đã đến thành Rôma, nên nền tảng của Giáo Hội phải phát xuất từ đó.
- Phêrô là vị giáo hoàng đầu tiên và truyền chức vị ấy lại cho các giáo hoàng về sau, cũng có quyền hành y như Phêrô vậy. Đây chính là mục đích của Giáo Hội Công Giáo khi lập ra giáo lý trên.

Giải Quyết Vấn Đề:

Chúng ta sẽ dựa vào Kinh Thánh và lần lượt giải đáp từng phần.

1. Việc đổi tên: (Hay ý nghĩa về các sự đặt tên trong Kinh Thánh)

Tên được đặt ra để nói lên phẩm cách hoặc cá tính của một người. Thí dụ:

- Đấng Mêsi được đặt tên là Giêsu và Emmanuel (**Mathio 1.21, 23**), bởi vì nhờ Ngài mà Đức Chúa Trời cứu chuộc nhân loại.
 - Chúa Giêsu đặt tên cho Giôn và Giacôbê là Bôanet, nói về cá tính của hai người (**Mác 3.17; Luca 9.51-54**).
- Như vậy, tên Phêrô cũng chỉ về cá tính của ông cứng rắn như đá, nghiêm nghị, mạnh bạo – như việc ông chém đứt tai đầy tớ Manchu (**Giăng 18.10**).

Xem **Mathio đoạn 16** để tìm hiểu việc đặt tên cho Phêrô:

- Simôn (nguyên văn có nghĩa là lau sậy) được gọi là Phêrô (**câu 18**) bởi vì ông sẽ là một viên đá tảng của Hội Thánh. Việc này xảy ra ngay sau khi ông xưng nhận Chúa Giêsu là Đấng Christ, là Con Đức Chúa Trời Hằng Sống (**câu 16**).
- Nhưng khi Simôn ngăn trở công việc của Chúa Giêsu thì ông bị Ngài gọi là Satan, cũng là việc đổi tên cho ông. Như vậy, hai danh xưng biểu lộ hai tâm tình khác nhau của một người. Vậy thì:
- Là Phêrô: Simôn xưng nhận Đấng Christ.
- Là Satan: Simôn ngăn trở chức vụ của Đấng Christ.

2. Ý nghĩa chữ “Đá” trong suốt Kinh Thánh:

Mathiơ 16.18: Chữ đầu là PÉTROS (nguyên văn là *Viên Đá*), chữ sau là PÉTRA (nguyên văn là *Vàng Đá*).

- **PÉTRA** trong Kinh Thánh: **Phục Truyền 32.4, 30, 31; Thi Thiên 18.2, 31, 46; 28.1; 31.3, 78.35; 89.26; 92.15; 94.23; 71.3; 118.22** – so với Tân Ước: **Mathiơ 21.42; Mác 12.10; Luca 20.17; Công vụ 4.11; I Côrinhtô 10.4; I Phierơ 2.7** (đặc biệt chỉ về Chúa Giêsu); **Êsai 17.10; 8.14-15; 26.4.** => Chữ “*Vàng Đá*” luôn chỉ về chính Đức Chúa Trời.
- **I Côr 3.10-11:** Chúa Giêsu chính là nền tảng của Hội Thánh (xem lại các câu Kinh Thánh Tân Ước đã trưng dẫn phía trên). (**Mathiơ 7.21-27**).
- Chính Phêrô đã xưng Chúa Giêsu là “*Đá Lớn*”, là nền tảng của Hội Thánh (**I Phierơ 2.4**) và các thánh đồ (những người được cứu trong Chúa) cũng là những “*viên đá*” (PÉTROS) được xây trên Vàng Đá Lớn là Chúa (**2.4-10**).

Dầu vậy thì tên của Phêrô cũng đã có gắn liền với Đấng Christ là nền tảng của Hội Thánh. Điều này có ý nghĩa như sau:

- Nền tảng chủ yếu, thực tại của Hội Thánh là Đấng Christ và chỉ Ngài mà thôi (**I Côr 3.11**). Tuy nhiên, chúng ta không biết Chúa Giêsu nếu không bởi có lời chứng của các tông đồ. Dĩ nhiên, có một sự khác biệt lớn lao giữa Chúa Giêsu và các tông đồ: Ấy là chỉ Chúa Giêsu mới cứu chúng ta, còn các tông đồ chỉ là chứng nhân với công việc rao truyền con đường cứu rỗi của Chúa.
- Nền tảng của Hội Thánh (Chúa Giêsu) đã được các tông đồ đặt một lần đủ cả: **I Côr 3.11; I Phierơ 2.4; Êphêsô 2.19-22; Khải 21.10-14 (Êxêchiên 48.30-35; Xuất 28.21)**.
- “*Ta sẽ lập Hội Thánh Ta*” => Chính Chúa Giêsu xây dựng Hội Thánh của Ngài.

3. Ý nghĩa chữ “Chìa Khóa” và quyền “Buộc”(trói - đóng) và “Mở”(cho vào):

- **Luca 11.52:** Vậy, Phêrô có chìa khóa của Thiên Đàng phải dùng nó để mở cửa cho người ta vào và ngăn cấm họ vào đó. Chìa khóa ở đây chính là lời xưng nhận và rao giảng của Phêrô về Đấng Christ, nếu ai xưng nhận như ông sẽ được vào Nước Thiên Đàng, còn ai chối bỏ sẽ không được vào.
- Chữ “*Chìa Khóa*” đứng song hành với những động từ “*buộc*” và “*mở*” là một đặc quyền của Hội Thánh (**Mathiơ 18.15-18**). Chúa cũng ban quyền này cho các tông đồ khác (**Mathiơ 18.18; 19.28; Giăng 20.21-23**).
- **Dân Số 30.3:** Sự cam kết hay hứa nguyện của một người con gái được gọi ở trong Kinh Thánh là một cái dây đã trói buộc tâm hồn. Cái dây buộc có thể cắt đi (hay mở ra) bởi người cha hay chồng.
- Chính Chúa Giêsu là Đấng cầm chìa khóa (**Khải 1.18; 3.7**). Chỉ có Chúa là Đấng cầm quyền tuyệt đối tối cao (**Mathiơ 28.18; Êphêsô 1.19-22**). Thí dụ: Chúa Giêsu như một vị đế vương và Ngài đã ủy thác quyền hành của Ngài cho các tông đồ Ngài hầu cho họ trở nên những khâm sai của Ngài (**2 Côr 5.18-20**). Thí dụ: Một quản gia chỉ có thể mở và đóng cổng theo như lời dặn của chủ.
- Sự khải thị của Đức Chúa Trời đã hoàn tất vào thời các tông đồ, sách cuối cùng là sách Khải Huyền. Chủ đề này sẽ được phân tích sau.

4. Ý nghĩa thật của đoạn Kinh Thánh Luca 22.31-32:

Chúa Giêsu chỉ cầu nguyện cho Phêrô, hầu cho đức tin ông không thiếu thốn. Bởi những lời ấy, Chúa Giêsu lập ông làm đầu các sứ đồ khác, rằng ông sẽ làm vững chí anh em mình.

Giải Đáp:

a) “*Hầu cho đức tin người không thiếu thốn*”: Đây chỉ là đức tin thuộc về cá nhân của Phêrô. Đức tin thuộc về cá nhân không đi vào vấn đề của đề mục vô ngộ (Công Giáo nói rằng giáo hoàng có thể mất đức tin, nhưng không thể dạy các giáo lý sai lầm bao giờ). Lý do Chúa Giêsu cầu nguyện cho Phêrô là vì Ngài biết trước ông sắp phải chịu một cuộc thử thách nặng nề (**Luca 22.34**), nên ông cần được Chúa ban cho đức tin không thiếu thốn hầu cho ông không mất đức tin và đi tự vẫn đời mình như Giuđa khi phản Chúa.

b) “*Sẽ làm vững chí anh em mình*”: Ta phải nhớ rằng chẳng cần phải là người “*cấp trên*” mới làm vững chí kẻ khác. Vì một anh em trong cơn thử thách mà vẫn vững vàng cũng đủ làm vững chí chúng ta. Hay lúc chúng ta bị nản lòng, có một anh em nói với chúng ta về Đức Chúa Trời, cho chúng ta nghe về Lời Chúa, cũng giúp chúng ta được vững chí.

c) “*Anh em người*”: Không phải là “*cấp dưới*” của ông, nhưng họ cũng có một quyền hành như ông.

5. Phêrô không phải là Đầu của các tông đồ, không phải là giáo hoàng đầu tiên:

- Chỉ Chúa Giêsu là Đầu của Hội Thánh: **Mathiơ 28.18; 23.8-12; Êphêsô 1.19-22; 5.23; Côlôse 1.18**. Nếu Phêrô cũng là đầu Hội Thánh nữa thì hóa ra là người có hai đầu, một quái thai ?!
- Nếu công nhận chức vị giáo hoàng của Phêrô thì đã không có việc Giôan và Giacôbê (Giăng và Giacơ) xin Chúa để được ngồi bên tả bên hữu của Ngài (**Mathiơ 20.20-21**); cũng không có việc tranh dành ngôi vị lớn nhỏ của các tông đồ (**Luca 22.24**).
- **Mathiơ 17.1-8**: Trên núi hóa hình, chúng ta thấy bảy giờ Phêrô thật là nhỏ bé dưới Môise và Êli.
- Phêrô không có địa vị cao hơn các tông đồ khác ở trong Hội Thánh: **2 Côr 11.5; 12.11; Galati 2.6-10**.
- Chính Phêrô tự cho mình là trưởng lão như các trưởng lão khác mà thôi (**I Phierơ 5.1; 2.24; Hêbrơ 12.24**).
- Chính Giacôbê đúc kết buổi thảo luận trong giáo hội nghị (công đồng) tại Jerusalem (**Công Vụ 15.13...**).
- Phaolô đã phản đối Phêrô trong trường hợp mà Phêrô làm một việc sai lầm (**Galati 2.11-14**), việc này không thể xảy ra được nếu Phêrô là giáo hoàng.
- Người được Chúa yêu nhất phải nói là sứ đồ Giôan (**Giăng 21.7, 20**) và người được Ngài tôn trọng chính là Giôan Tẩy Giả (Giăng Báp-tít) (**Mathiơ 11.11**).

6. Ý nghĩa thật của đoạn Kinh Thánh Giăng 21: “*Hãy chẵn chiên Ta*”:

- Tường thuật của Giôan kết thúc ở mạng lịnh hai lần nhắc lại “*Hãy theo Ta!*” (**câu 19, 22**) cho Phêrô. Sự kêu gọi ấy của Chúa trong Tân Ước là một sự kêu gọi về chức vụ tông đồ (12) hoặc môn đồ (70): **Mathiơ 4.19; 9.9; 19.21-22**.
- Dầu vậy thì Phêrô đã là tông đồ rồi, tuy nhiên, ông đã ba lần chối Chúa, tức là ông từ chối làm nhiệm vụ, chức vụ tông đồ của ông đã bị đổ vỡ. Vậy, ở đây, ba lần Chúa Giêsu hỏi ông có yêu Ngài không là một bài học dụ dằn cho Phêrô. Vậy, đây chỉ có nghĩa là lập lại chức vụ tông đồ của Phêrô mà ông đã đánh mất bởi sự chối Chúa của ông: **Giăng 21.18-19; 20.21-23; I Phierơ 5.1-4**.

7. Truyền thuyết về Phêrô đến thành Rôma:

Truyền thuyết cho rằng Phêrô đến thành Rôma và chịu tử đạo tại đây vào khoảng năm 67 S.C., hưởng thọ được 75 tuổi. Ông chịu đóng đinh ngược trong đời hoàng đế Nero (Truyện Quo Vadis, viết bởi Henryk Sienkiewicz tại Ba Lan).

Công Giáo lại có một truyền thoại do các giám mục La Mã vào mấy thế kỷ sau cho rằng Phêrô sáng lập Hội Thánh tại Rôma và làm giám mục ở đó 25 năm, tức là vào năm 42 S.C., ngay sau khi được thoát khỏi ngục (so với **Công Vụ 12.17**).

Một vài sách chép lịch sử Hội Thánh có cho rằng khoảng năm cuối cùng của đời ông, Phêrô thật đã đi đến Rôma, hoặc do Nero truyền lịnh giải ông, hoặc tự ý ông đến để giúp cho tín đồ đứng vững trong cơn bắt bớ ác liệt, khủng khiếp của Nero, và tại đó ông đã tuận đạo.

Nhưng điều đáng chú ý là đây chỉ là một truyền khẩu chứ không có gì nữa, vì Kinh Thánh không chép gì. Thư tín Phaolô viết cho Hội Thánh tại Rôma khoảng năm 58 S.C. cũng không nói về công việc trước của Phêrô tại Rôma, và công việc của Phaolô cũng không làm việc dẫm chân lên ai (**Rôma 15.20; 2 Côr 10.15-16**).

Đối với Kinh Thánh thì nếu Phêrô có đi đến Rôma thì cũng không quan hệ gì cả.

8. Giáo hoàng là người kế vị Phêrô, người đứng đầu hữu hình của Hội Thánh và quyền vô ngộ của giáo hoàng: (2 Têsalônica 2.3-4)

Trước hết, chúng ta cần biết rằng Phêrô, dù là một vĩ nhân trong các tông đồ, nhưng có nhiều lý do minh định ông không phải là giáo hoàng đầu tiên (xem lại Mục 5):

- Phêrô có vợ, còn các giáo hoàng thì không (**Mathiô 8.14; I Côr 9.5**).
- Phêrô không hành động như một giáo hoàng. Các giáo hoàng ưa thích những tín đồ sùng bái họ và quỳ lạy trước mặt họ vừa hôn nhẫn của họ. Còn Phêrô thì nói rằng: “*Ta chẳng có vàng bạc chi hết.*” (**Công Vụ 3.6**) và nói với người quản cơ La Mã Cọtây định quỳ xuống mà lạy ông rằng: “*Ngươi hãy đứng dậy, chính ta cũng chỉ là người mà thôi.*” (**Công Vụ 10.26**).
- Phêrô mất năm 67 S.C., Giôn khoảng 90 S.C., thời gian này chỉ có Giôn lãnh đạo Hội Thánh. Giáo hoàng đầu tiên của Công Giáo La Mã là **Boniface III** được công bố với danh tước do hoàng đế Phocas năm 606 S.C. Như vậy, nếu Phêrô là giáo hoàng đầu tiên thì phải qua một thời gian hơn 500 năm không có giáo hoàng. Những danh sách của các giáo hoàng đầu tiên là một sự giả định trái ngược với lịch sử. Vị giám mục trước đó là **Gregorius I** dù muốn được công nhận là giáo hoàng nhưng không được.
- Vào cuối TK 9, người ta soạn ra một loạt những giáo định giả mạo dưới danh hiệu các giám mục thành Rôma sống vào các thế kỷ thứ 2, 3, 4. Những giáo lệnh ấy xác nhận quyền độc lập các Hội Thánh trước chính quyền dân sự và quyền tuyệt đối của giáo hoàng trên những nhà truyền giáo. Chúng đã tán trợ những ý định của giáo hoàng cho đến khi người ta nhận biết sự giả mạo của chúng. Giáo hoàng **Nicolas I** (858-867) đã làm cho những nguyên tắc ấy được ưu thắng bởi quyền “*Giáo lệnh tập*”, chính quyền này đặt một phần lớn nền tảng cho quy luật tôn giáo của Giáo Hội Công Giáo sau này.
- **Tuyệt điểm của quyền lực giáo hoàng: Innocent III** (1.198-1.216) là giáo hoàng có thế lực hơn hết. Ông tự nhận là “*đại diện của Đấng Christ*”, “*đại diện của Đức Chúa Trời*”, “*vua cao cả cầm quyền trên Giáo Hội và thế giới*”, tự nhiên có quyền truất phế các vua chúa và quả quyết rằng “*mọi vật dưới đất, trên trời và ở địa ngục đều phải phục tùng vị đại diện của Đấng Christ.*” Ông đưa Giáo Hội lên cầm quyền tối cao trên các vua chúa bấy giờ. Ông ký sắc lệnh tuyên bố là *phép biến thể* (Transubstantiation); xác nhận sự xưng tội với thầy cả; tuyên bố về sự vô ngộ của giáo hoàng; lên án bản tín điều; cấm đọc Kinh Thánh bằng tiếng bản xứ; truyền lệnh tuyệt diệt bọn theo tà giáo; thiết lập Tôn Giáo Pháp Đình (Inquisition); truyền lệnh tàn sát giáo phái **Albigois** (trong vòng 100 năm, giáo phái này hoàn toàn bị tiêu diệt).
- **Sự vô ngộ của giáo hoàng:**
Đây là một tín điều được công bố bởi giáo hoàng **Pie IX** ở Công Đồng Vaticanô I vào năm 1.870. Chính ông đã công bố về bà Mari được thai dựng không mắc nguyên tội, cốt để dò ý giới Công Giáo La Mã về vấn đề vô ngộ. Khi giáo lý ấy được nhìn nhận, ông liền xác nhận sự vô ngộ của ông. Giáo Hội Đông phương cho đó là sự phạm thượng tội bậc của chế độ giáo hoàng.
Trả lời bằng Kinh Thánh:
- Chức vụ tông đồ chỉ dành cho những người được Chúa Giêsu trực tiếp kêu gọi, và là những người đã chứng kiến về sự chết và sống lại của Chúa: **Công Vụ 1.21-26; I Côr 15.7-8; 2 Phierơ 1.16-18; I Giăng 1.1-3**.
- Chỉ Chúa Giêsu là Đầu của Hội Thánh: **Êphêsô 4.12-16; Côlôse 1.18; 2.8-10, 18-19**.
- Chúa Giêsu kết hiệp với Hội Thánh Ngài như người chồng đối với vợ (**Êphêsô 5.31-32**), điều này loại ra sự hiện diện của đệ tam cá nhân làm trung gian.
- Kẻ nào tự tôn mình lên ngang hàng với Đức Chúa Trời là *người tội ác, kẻ bội đạo* (**2 Têsalônica 2.3-4**), và ý tưởng đó là của ma quỷ (**Sáng 3.5; Êsai 14.13-14**). Cũng xem: **Mathiô 24.4-5, 23-25**.
- Sự vô ngộ: **Rôma 3.4a; I Samuên 2.2-3**.